

vedkommer slet ikke det Offentlige, men desuden er det jo aldeles overflødigt at have en saadan Bestemmelse, man behøver ikke at være saa omsorgsfuld for de Mænd, der med stor Bekæftning have Dyrehaver, thi man kan være ganske rolig for, at de ikke ville gaa hen og foretage Noget i deres Dyrehave, som virkelig er til Skade for deres Jagt. Det, som har gjort, at i alt Fald en Del af Landsktinget, dels Flertal, til Syvende og Sidst har holdt paa at gjøre Fredningsbestemmelserne gjældende ogsaa for Gaardspladser, Haver og Dyrehaver, er, at man har frygtet for, at man, hvis man ikke gjorde det, ikke vilde være istand til at forhindre Salg og Kjøb af det fredede Wildt, altsaa ikke vilde være istand til at opretholde den Bestemmelse, som til Udvalgets store Tilfredshed er bleven optagen i Lovforslagets § 4; men dette er en Betragtning, som Udvalget ikke kan gaa ind paa, thi Udvalget er med det andet Thing fuldkommen enig i at hævde Forbudet imod at kjøbe og sælge Wildt i Fredningstiden, og altsaa vil den Tilladelse, man giver Vedkommende til i hans Have, Dyrehave eller Gaard, at dræbe fredet Wildt, ikke sige videre, end at han har Lov til at skaffe sig det fra Halsen, men han har ikke Lov til at sælge det, og Andre have ikke Lov til at kjøbe det. For at opretholde selve Fredningsbestemmelsen gennem Salgsforbudet, er det altsaa ingenlunde, som det synes at være antaget i det andet Thing, nødvendigt at give selve Fredningsbestemmelsen den Bidde, som slet er i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne ret meget anbefale hele denne § 11 til det høie Things Bedtagelse. De Endringsforslag, som ere stillede under Nr. 2, 3, 4, 5 og 6, betragter jeg egentlig som blotte Redaktionsændringer, der ere en ligefrem nødvendig Følge af de Endringer, som Udvalget har foreslaaet til de foregaaende Paragrafer, som jeg allerede har omtalt. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at naar del i Slutningen af Lovforslagets § 4 hedder: „under samme Bøde skal det være forbudt i Danmark at falbyde eller kjøbe svenske eller norske Djurer, Hjerper og Rytter fra den 6te April til den 10de August“, saa er dette en Bestemmelse, som Udvalget ikke

vilde have sat ind i Loven, hvis den ikke havde staaet der, men da det andet Thing har sat den ind deri, saa har Udvalget ikke fundet nogen Betænkelse ved at holde paa den, idet man dog har foretaget en, som det forekommer Udvalget, nødvendig Redaktionsforandring, hvorefter Bestemmelsen vil komme til at lyde saaledes, „at det skal være forbudt at falbyde eller kjøbe Djurer; Hjerper og Rytter, disse sidste dog kun, forsaavidt det ikke bevises, at de ere indførte fra Island“. Det er nemlig dette, man har villet udtrykke ved den af mig oplæste Bestemmelse i Lovforslagets § 4, men det er efter Udvalgets Mening uheldigt udtrykt, og det synes bedre at sige, hvad dog Meningen er, at Rytter, som nedbringes hertil fra Island, og med hvilke der drives en temmelig udstrakt Handel fra Island, maa kunne sælges her i Fredningstiden, da det ofte ikke vil være muligt at faa dem herved saa tidligt paa Aaret. Endringsforslaget under Nr. 7 er ligeledes en ren Redaktionsændring. Endringsforslaget under Nr. 8 gaar ud paa, at § 6 i Lovforslaget skal udgaa, da den allerede er optagen i det foregaaende, og at der skal indsættes 5 nye Paragrafer i Lovforslaget som §§ 14—18. Jeg skal, ligesom jeg gjorde forhen, ogsaa her gennemgaa hver enkelt Paragraf og angive Grundene, hvorfor vi have optaget den. § 14 er ligefrem optagen efter Loven af 1851 § 22. § 15 har jeg allerede omtalt, i alt Fald hvad dens første Del angaar, der er optagen efter Forordningen af 20de Mai 1840 § 13. Hvad dens 2den Del angaar, da er den optagen efter det foreliggende Lovforslags § 1, idet Udvalget er ganske enig i, at det ikke bør være tilladt en Uberettiget at borttage eller indsamle de vilde Fugles Æg eller Yngel. At den, der har Hjemmel til at gjøre det enten som Grundeier eller som Bruger, kan gjøre det, er en Selvfølge, thi her er kun Tale om den uberettigede Borttagelse eller Indsamling. §§ 16 og 17 angaa Straffen for ulovlig Jagt, og de ere optagne dels efter Forordningen af 1840 §§ 27 og 30, dels af Loven af 1851 §§ 19 og 21. Med Hensyn til § 16 skal jeg kun bemærke, at medens der i den nugældende Lov af 1851 § 19 tales om, at en